

DISCURS DE BENVIGUDA AL XIV FÒRUM CONTRA LES VIOLÈNCIES DE GÈNERE

Enguany vivim i som protagonistes en un moment històric de canvis profunds.

Són temps que dona goig de viure. Les dones som fortes, intel·ligents, creatives. Les dones fem nostres els carrers i engendrem futur de drets universals.

Les nenes, les adolescents i les joves, volen assaltar el cel de la igualtat i gaudir en un món lliure de submissió i violència vers les dones.

Comparteixo amb vosaltres la punyent idea de Mercè Rodoreda a *Aloma*, quan finalitza amb allò tant preciós, tot i que dolorós... “noies que plantaven cara a la vida, sense somnis”... ara les noies forgen un altre episodi, el de fer realitat els somnis d'igualtat. Les noies s'endinsen a la foscor i la llum foragitant la por, dansen per la nit i el dia, juguen amb la lluna i el sol. La humanitat serà amb les dones o no serà.

El clam “**Si nosaltres parem, es para el món**” comença a ser una realitat.

La mobilització en la **Vaga Feminista del 8 de març** ha superat totes les anteriors. Ha estat la culminació d'un procés internacional amb el *Tren de la Libertad* per l'avortament lliure i gratuït fent fora al ministre Gallardon, amb el 7 de novembre de 2015 per un *Pacte d'Estat contra la violència de gènere*, amb el *MeToo*, amb les dones poloneses pel **dret al propi cos**, amb les dones argentines contra la violència masclista del **No és No**, fins el **Sí és Sí**.

Dones de tot el món hem començat a caminar juntes en peu d'igualtat, sororitat i fortalesa, com un tsunami de milions de dones que dona el tret de sortida per un canvi mil·lenari i universal.

El concepte d'una vaga laboral, estudiantil, de les cures li ha donat un caràcter diferent. Dones de tot el món reivindicuem, donem valor i reconeixem l'immens treball ocult de l'economia social no remunerada, posat en valor per l'anomenada economia feminista.

Les dones treballadores, les seccions sindicals feministes, han contribuït a la vaga; amb convicció i entusiasme han desenvolupat un paper important a l'hora de mobilitzar des dels serveis fins a la gran indústria. La vaga feminista els hi ha permès tenir més ressò per defensar i aconseguir les reivindicacions dels drets de les dones dins del propi sindicat.

Ho he viscut emocionada en una escola de la dona de les sindicalistes de CCOO, en la que vaig tenir la satisfacció de participar-hi com a ponent invitada. En els convenis col·lectius, en les negociacions, ja no sona estrany dir que s'ha d'implementar el pla d'igualtat, que s'han de posar mesures contra l'assetjament per raó de sexe, contra

la bretxa salarial. Les dones treballadores sindicalistes senten que són part d'una força immensa per no deixar-ho per un altre any. Ja no resulta acceptable que sempre hi hagi quelcom més important.

Feministes de tots els feminismes, dones de totes les generacions, amb la bandera del **davantal** han posat a l'agenda de les institucions i de la ciutadania aconseguir els drets reals de les dones, els drets universals per les dones i homes.

El segle XXI serà el de la igualtat, la no violència i la llibertat per totes les dones del món.

Entre totes hem de teixir un nou contracte social. No és un canvi cultural, és un canvi estructural del poder tant a la societat com els estats. Per aquest canvi es necessari que FEM CAURE EL PATRIARCAT.

L'emancipació i la llibertat de les dones implica un canvi en els drets i realitat de les persones, un canvi de la humanitat.

La revolució serà amb les dones o no serà. Sense les dones no serà la que volem.

Vivim també un canvi generacional. Hem de treballar en el present tenint en compte el passat i, sobretot, deixar el futur en les dones joves, noies que surten al carrer fent seva la lluita de tants anys de les dones treballadores i dels moviments feministes pels drets de les dones.

I per guanyar hem après que ens cal anar juntes. Sabem que hi ha una gran diversitat d'estratègies, d'idees, de filosofies, en definitiva diversitat de feminismes que volem acabar amb el patriarcat. Volem finalitzar amb la dominació que durant segles han exercit els homes sobre les dones. Volem tenir el dret d'una vida sense violències ni discriminacions pel fet de ser dona.

Quan posem els Drets i la Llibertat per davant de tot guanyem, perquè totes juntes tenim una llista molt llarga de reivindicacions pendents. A la vaga vam fer llista.

No es casualitat que a l'abril i el juny d'aquest 2018 vam sortir altre cop massivament contra la violència sexual, indignades per la sentència de "la manada". La violència sexual és una de les més normalitzades i consentides des de la societat i des de les institucions. La violació ha estat des de fa segles utilitzada pels diferents sistemes socials. La violació, junt els assassinats, serveixen per tenir a la meitat de la humanitat, que som les dones, sotmeses a la ignomínia de la por, la humiliació i el deshonor.

Vam sortir al carrer el 8 de març, al 27 d'abril, el 21 de juny, tornarem a sortir aquest 25N i el 8M del 2019. No hi ha aturador suficient. No pararem.

I què passa amb les nostres institucions, amb els governs d'arreu, amb els que tenen el bastó del comandament? Doncs que no estan a l'alçada del què està demanant el carrer.

Clar que hem avançat. Només faltaria. Però la realitat és tossuda i no poden tancar els ulls.

Hem aconseguit el Pacto de Estado que milers de dones vam cridar pels carrers de Madrid, però tot i les 292 mesures en sensibilització, prevenció, educació, millora de la resposta institucional i formació especialitzada, a un any de la seva aprovació es constaten els dèficits en la implementació, així com en els recursos escassos dels 200 milions de pressupost.

Els casos més mediàtics com la indefensió a Juana Rivas en la protecció als seus fills o la sentència del tribunal sobre la violació a una jove a Pamplona, o els assassinats de menors per part dels progenitors agressors, ens donen la mida de la resistència al canvi, de la resistència a posar fi a la violència contra les dones, en contra fins i tot les mateixes lleis o mesures aprovades pel propi sistema.

Aquesta resistència i barreres a defensar i protegir a les dones s'anomena "violència institucional", és a dir, la violència que pot exercir l'Estat i les seves institucions, sigui per acció, per omissió o per tenir responsabilitat en els fets.

El parlament i el govern de Catalunya també han de donar resposta a aquest clam del 8 de març, el 26 d'abril. Estem fent el balanç de 10 anys de la llei pel dret de les dones a erradicar la violència masclista. Fa 10 anys moltes entitats vam participar en una llei catalana pel dret a erradicar la violència masclista de les nostres vides. Ens van faltar dos articles molt importants pel que estem dient en aquest Fòrum: el que ens puguem defensar de la violència institucional i el que la llei d'estrangeria no tingui prevalença sobre la de violència. Vist la falta que fan tots dos serà hora de tornar a posar-los sobre la taula.

En aquests 10 anys també constatem una implementació lenta i insuficient. En totes les diagnosi i avaluacions de la llei hi ha aquesta manca d'uns recursos eficients i uns models d'actuació adequats a la situació i als clamors dels carrers. La Formació als i les professionals. L'atenció a tots els nivells a les dones que travessen per processos de violència. A serveis socials, als centres de salut, als centres d'arribada de dones migrades o refugiades. La prevenció a les noves generacions. El dret a l'habitatge i a la feina. Tenim llista. Com ara hem rebut els diners del Pacto de Estado, si us plau, escolteu el què estem dient que fa falta i actueu en conseqüència.

Obrim el Fòrum amb "el paper de les institucions en la revictimització en els casos de violències masclistes". Volem dir de totes les violències masclistes, de les violències sexuals, de les violències en la parella, de les violències al carrer, als espais de lleure i tots els demés. Aprofundirem després en quatre grups de treball per baixar al terreny en les estratègies que ens dotem per combatre aquesta violència institucional. Ho farem en quatre àmbits: el de la trata de persones amb finalitat d'explotació sexual, el de les dones privades de llibertat als CIES i Centres penitenciaris, en l'àmbit sanitari, i en les dones racialitzades.

Aquests tres dies volem que siguin un enriquiment per totes nosaltres, un traspàs d'experiències i estratègies i una manera de consolidar les aliances entre totes.

Moltes gràcies a totes les que feu possible aquest Fòrum, a les que hi participeu, a les companyes de la Junta i de l'equip, a les entitats que durant tot l'any en el Grup de treball el preparen, a les voluntàries, a les ponents, les talleristes.

Agraïm l'acolliment de l'Oficina de les dones i LGTBI de la Diputació de Barcelona, de la Bonne, per cert aprofito per disculpar-me de la manca del seu logo al programa, de la Biblioteca i l'escola de la dona, en aquest espai emblemàtic Francesca Bonnemaison.

Moltes gràcies a les administracions que ens acompanyeu i ens doneu suport, a la Diputació de Barcelona, a la Generalitat, a l'Ajuntament de Barcelona.

Les conclusions d'aquest XIV Fòrum serviran per posar fites a les mobilitzacions del 25N i del 8M d'enguany. Que entre totes puguem aconseguir la llibertat i els drets de les dones lliures de violència.

Acabo amb el que ens diu la Maria Aurelia Campany que ha estat viva en l'any del seu centenari:

La conclusió és [...] que si volem canviar la situació de la dona en la societat en què vivim hem de canviar la societat i no ho aconseguirem si no és canviant la mentalitat de tots i cada un dels éssers humans, [...] Se'n podria treure encara una altra conclusió, i és que no hi ha activitat feminista que sigui inútil. Mai no he cregut que la dona sigui una classe social, però, precisament perquè no ho és, la seva emancipació afecta la realitat i la interacció de les entitats home-dona (Campany, 1978:26-27) Del llibre "escriure la vida en femení de la Montserrat Palau.

Montserrat Vilá Planas

Plataforma Unitària Contra Les Violències de Gènere

Barcelona 8 de novembre de 2018

